

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Aarbye Kirkegaard

Citation: Ingemann, B. S.: "Aarbye Kirkegaard", i Ingemann, B. S.: *Procne*, Boas Brünnich, 1813, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann05tom-shoot-workid54805/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Procne

Karbye Kirkegaard.

[Heligt min kensarne Broders Søren Ingemanns *)
Ihufommelse.]

Τὴ ἑστίασε τὸν λαὸν μετὰ τῶν νεκρῶν;

LUCAS.

Hist, hvor Kirkemuren hegner
Om de Dødes Greb,
Hvor det sorte Kors betegner
Fremme Ehrhæns Huilested;
Der en liden Græstørv gemmer
Præstfri, uden Bautaften,
Mellem Hjordens trætte Lemmer
Sjælehyrdens Been.

*) Han var Sognepræst i Karbye, og ligger her
begravet med sit eneste Barn i Armen.

Fremmed Vandringømand henlæz
Ad den Kirkestie,
Spørger ikke, Hvo der hoiser,
Vandrer sold den Grav forbi;
Bogt dig Vandrer! du ei træder
Græsset ned med ublid Fod,
Hvor det stille Savn begraber
Hynden, frem og god.

Men hvis dog en Fremmed spørger:
Ellg, hvil staaer du der
Blege Yngling! taus og sørger?
Hvem har du begravet her?
Da skal Laaren i mit Øye
Vidne vemodsfuld og klar,
Mens jeg stuer med det Høye:
Det mia — sidste Broder var.

Dg den Fremmede skal høre
Hyrdens gode Naavn,
Da jeg skal hans Hjerte røre
Med mit stille, tunge Savn;

Men naar Laaren er henrunden,
 Etal jeg komme fro ihu:
 Hvad du var i Prøvestunden,
 Hvad din Sjæl er nu.

Her du stod, en Blomst paa Heden,
 Sjælden, fjen, og stor,
 Spirende for Evigheden,
 Faldmed den paa Jord:
 Stormen havde Gæret haaret
 Fra et fremmed Land;
 Til et Himmelskræc udlaaret
 Faldt det her i Sand.

Derfor var det, Mængsten dullede
 Sig saa vemodsfuld,
 Derfor den i Stormen faldte,
 Gant i sorten Muld.

Men — jeg ved det — Muldet dækker
 Kun det faldne Løv,
 Og en Cherub Blomsten vækker
 Herlig af sit Støv.

Og hvert Aar, naar Baaren kommer,
 Med de Blomster smaa,
 Naar den milde, varme Sommer
 Over Gravene mon gaar;
 Da skal venlig og fortrolig
 Blaa Hjørminde klunge sig
 Broder! til den snevre Dellig,
 Hvor du hviler dig.

Og i Kirkens stille Stogge
 Etal en Lillie groe,
 Og med barnlig Ukyld smykke
 Hjorten, hvor de Gode boe;
 Hvor Ukyldigheden hviler
 Tryk udi sin Faders Arm,
 Og i Døden til dig smiler,
 Langt fra Verdens Larm;

Der skal Fredens blide Engel
 Venlig sætte sig,
 Vifte med sin Lilliestængel,
 Mens du sover sødelig;

Dg naar Aftenlyften søger
Gjennem Gravens Blomster hen,
Døer Lillen sig, og bøver,
Hødsker Engelen:

"Fred med Handen! Fred med Eder,
Som han havde Hjør!
Et i Graven om ham leder!
Ederes Ven er ikke her.
Søger ikke blandt de Døde
Ham, som lever evig hift!
Græder ei! I ham skal møde
Tro hos Jesum Christ."
